

[Jens Peter Jensen (Sorø amt).]

seende med priser. Når de genfremsættes i uændret skikkelse, går jeg ud fra, at det er, fordi den højtærede handelsminister gerne ser udvalgsarbejdet videreført på det hidtidige grundlag. Det har jeg nogen forståelse for. Men jeg har noteret mig, at der på en handelsorganisations generalforsamling forleden kom ikke så lidt utilfredshed til orde i anledning af, at lovforslagene er fremsat i uændret skikkelse. Jeg kan for mit vedkommende tilføje, at jeg også gerne havde set, at nogle af de ventede resultater af udvalgsarbejdet allerede havde givet sig udtryk i selve lovforslagene, herunder at man helt havde opgivet lovforslaget om ændring af lov om indseende med priser, der ikke synes at have ret store politiske muligheder for sig. Det er jo ikke nogen særlig forbrugervenlighed, der ligger i det lovforslag. Derimod vil dets gennemførelse volde stor gene i vareomsætning og utvivlsomt virke omkostningsfordyrende, og hertil kommer, at det høje ting har gennemført anden lovgivning, der i høj grad vil beslaglægge monopoltilsynets opmærksomhed og arbejdskraft, hvis den nævnte lovgivning skal virke efter sin hensigt. Jeg kan altså sige, at venstre ikke har sympati for lovforslaget om ændring af loven om indseende med priser.

Vedrørende forslaget til konkurrencelov skal jeg i det væsentlige henvise til mine udtalelser ved de foregående behandlinger, men for god ordens skyld vil jeg gerne understrege et par synspunkter.

Venstre finder det ikke rimeligt at give frit løb for salgsfremmende foranstaltninger som tilgift og de såkaldte sneboldsystemer, når der samtidig indføres forbud mod reklamelotterier. Man åbner for de uheldigste fremgangsmåder og lukker for de mere uskyldige. Der råder jo mange misforståelser om reklamelotteriers indflydelse på prisdannelsen. I de fleste tilfælde vil den reelle virkning nok være, at lotterierne fører til et mersalg og derfor til en større produktion, som kan præsteres til lavere priser pr. vareenhed.

Jeg kunne tænke mig, at der blev lagt en afgift på reklamelotterierne, f. eks. en procentdel af præmiesummen, og at sådanne beløb blev ledet hen til forbrugeroplysningsarbejdet; der kunne vel ad den vej skaffes

omkring $\frac{1}{2}$ mill. kr. pr. år. Når jeg nævner dette, er det, fordi jeg anser arbejdet med forbrugeroplysning for værdifuldt, fordi jeg erkender, at dette arbejde kan føre til bedre konkurrence både vedrørende priser og varekvaliteter, og fordi jeg erkender, at forbrugerarbejdet foregår under for ringe økonomiske vilkår. Da tiden ikke rigtig er til at komme og bede om at få statsmidler til støtte til dette arbejde, så synes jeg, at ideen om at lægge en afgift på reklamelotterierne til dette smukke formål dog er værd at følge op. Nogle kunne måske gøre det populært ved at sige, at når man for-dummer i den ene ende, kan man da gøre folk klogere i den anden.

En anden ting, jeg tidligere har været inde på, vil jeg også i dag give en særlig understregning. Det gælder ansvaret for at komme med urigtige eller vildledende oplysninger gennem forbrugervejledningen. Private og organisationer kan drages til ansvar herfor, men hvad med de offentlige institutioners vareprøvning? Hvor er ansvaret her? Der har jo, siden vi havde lovforslaget til behandling her i tinget sidst, netop været en sag, hvor statens husholdningsråd er blevet nødt til at yde erstatning. Men hvem har egentlig ansvaret, og hvem skal betale? Kan den højtærede minister sige noget herom i dag? Det har også en vis offentlig interesse at vide, hvor vi er henne med disse ting. Jeg synes, at ansvarsproblemerne trænger til en afklaring, navnlig hvis man kommer ind på en mere udstrakt anvendelse af TV som medium for forbrugervejledning, for det må være indlysende, at de skadevoldende virkninger, der kan komme af en vildledende og urigtig oplysning fra et offentligt organ, kan være langt, langt større, end hvor tilsvarende angivelser er fremsat af private.

Endelig skal jeg sige, at de tanker, der har været fremme om et opinionsnavn, er nærmere overvejelse værd. Venstre mener ikke, det vil være rigtigt at lovgive herom; i stedet skal man ad privat vej forsøge sig, ligesom man har gjort det vedrørende varedeklarationer. Jeg erkender, at det tager tid, når man skal bruge denne fremgangsmåde; men til gengæld bliver resultaterne også så meget bedre, for kommer der virkelig gang i dette arbejde, er det udtryk for, at det hviler på forbrugernes interesse-